

Bērnība.

Bērnība ir tas īsais laiks, kad vecāki un gudrāki par tevi, tev par katru bēdu gādā. Tad tu esi brīvs priecāties un smieties, kad tu gribi; - tu vēl nezini; cik ļauni un skaudīgi cilvēki var būt. Tad vēl tev lielākā bēda ir tā, ko māte teiks par tavu trījmieku franču valodā. Šī ir bērnība.

Bērnība ir priecīgākais laiks cilvēka dzīvē, jo bērna acīm raugoties, nākotne izskatās vienmēr saulaina un dzīve vēl tik gaļa nav bijusi, lai pagātne būtu bēdīga.

Es negribu teikt, ka bērnībā bēdas nav nevienas, bet skatīdamies atpakaļ daudzus gadus vēlāk, cilvēks redz tikai tos saulainos un priecīgos brīžus.

Ir savādi, ka visu bērnību tu gaidi to laiku, kad tu būsi tas, kas varēs saviem bērniem pavēlēt mācīties, mazgāties un klavieres spēlēt. Tu nepacietīgi gaidi to dienu, kad tu būsi ārā no skolas, strādāsī un dzīvosī pats plašajā pasaulē.

Tu nesaproti, kamēr bērnība gandrīz izdzīvota. Šis ir vis-skaistākais laiks cilvēka dzīvē un tas nekad neatgriezīsies.

Ilona Grīnbergs
3. ģimn.klasē.

Latviešu skola.

Laikam gan reti kāds bērns iestājas latviešu skolā pēdējā ģimnāzijas klasē. Bet es ar draudzenes palīdzību izdomāju, ka saņemšos un iešu vienu gadu papildināt zināšanas latviešu valodā.

Pirmā diena bija grūtākā, jo pārējie klases biedri bija gājuši jau desmit gadus latviešu skolā. Lasīšana negāja gluži tik viegli kā man būtu gribējies un no gramatikas es ļoti maz zināju.

Laiks ātri pagāja. Latvijas vēsture, kuŗa citiem likās neinteresanta, man atvēra jaunas durvis uz Latvijas pagātņi. Tautas dejas citi jau bija dancojuši vairākus gadus, bet man tās sagādāja lielu prieku.

Es nācu uz latviešu skolu ar diviem nolūkiem. Viens, un vis-svarīgākais, lai vēlāk varētu ņemt lielāku daļību latviešu kultūrālajā dzīvē. Es redzu, ka tas nav viegli izdarīt vienā gadā, bet es saprotu arī, ka katrs brīdis latviešu skolā atklāj kaut ko jaunu, un vairākās stundās daudz ko var iemācīties. Otrais, un tas varbūt ir ne tik svarīgs, bija iedzīvoties vairāk latviešu jaunatnes sabiedrībā. Domāju, ka tas man izdevies. Pēc trijām nedēļām mēs varēsim pierādīt, cik labi mēs dejojām lielajā Expo uzvedumā.

Ir grūti celties sestdienas rītā un iet uz latviešu skolu, tāpat kā citus rītus ir jāiet uz angļu skolu. Bet, ja kārtīgi apskatās, ko var iemācīties tajās stundās, tad viss liekas vērtīgs. Pēc divām nedēļām es beigšu latviešu skolu kopā ar pārējiem pēdējās klases skolniekiem. Tas būs liels notikums, jo tad es pati sev būšu pierādījusi, ka ir mēpieciešami mācīties

un saglabāt latviešu valodu un kultūru, vienalga, cik daudz būtu jāstrādā, lai to izdarītu.

Ingrīda Garais
3. gimn. klasē.

Montreālas latviešu ģimnaziju šogad beidza:

Ingrīda Garais
Ilona Grīnbergs
Maija Opolnieks
Ināra Paliēps
Dzintars Tomsons

Pamatskolas absolventi:

Vincents Dindzāns
Ralfs Grīnbergs
Paulis Kipēns
Roberts Kleiše

Brīnuma putns.

Tur tas stāvēja man priekšā.
Tam visas krāsas bija spožas
Sarkanas un zilas.
Acis bija spriganas,
Pilnas ar zinībām.
Tas dziedāja brīnišķīgi
Ar skaidrām, pilnām notīm,
Un tur tas stāvēja
Tieši man priekšā.

Atkal paskatījos.
Tur tas stāvēja.
Tā spalva bija pelēka,
Tumša un neglīta,
Acis bija melnas,
Un tas kļiedza "Palīgā!"
Tas vairs brīnuma putns nebija,
Tas nebija nekas.
Uz mani tas paskatījās
Un nozuda.
Bet tur tas bija stāvējis-
Tieši man priekšā.

Alda Plūme
1. gimn. klasē.

Kanādas dzimšanas diena un
pasauls izstāde.

Šogad ir Kanādas simtā dzimšanas diena. Kanāda to svinēs un atzīmēs ar pasaules izstādi Montreālā. Ļoti daudzas zemes piedalīsies ar skaistiem paviljoniem. Apmēram septiņdesmit valstis būs reprezentētas. Katrā paviljonā rādīs viņu valsts kultūru un tradīcijas. Mēs varēsīm nopirkt suvenīrus un katrai valstij būs kāds atsevišķs zīmogs, kurū varēs uzspiest uz pases.

Arī latviešiem būs izdevība piedalīties. Mums būs "Latviešu dienas", kurās kori dziedās, deju grupas dejos un arī būs dažādi koncerti un balles. Mums, latviešiem, būtu jādara viss iespējama, lai sevi parādītu pēc iespējas iespaidīgākā veidā. Montreālas latviešiem būs vienreizēja izdevība sagaidīt lielu skaitu latviešu no citām pilsētām Kanādā un Savienotajās valstīs un gādāt par viņu uzņemšanu.

Baiba Dindzāne
2. ģimn. klasē.

Latviešu tautas anekdotes.

1. Māte iedod bērnam sviestmaizi, ko bērns raudādams ēd. Māte jautā: "Kāpēc tu raudi? Tev jau iedevu lielu sviestmaizi."
Bērns: "Tāpēc raudu, ka tā sviestmaize aizvien paliek mazāka!"
2. "Vectētiņ, vai tev vairs zobu nav?"
"Nav, dēls."
"Vai neviena paša vairs nav?"
"Nu, kad es tev saku!"
"Tad še, paturī manu sviestmaizi!"
3. Skolotājs: "Kurā pusē atrodas sirds?"
Skolēns: "To jau katrs muļķis zina, ka iekšpusē!"

Piens.

Ļoti skaista saules diena,
Saimnieks aizbraucis pēc piena.
Viņam zili puķains trauks,
Un tas trauks ir ļoti jauks.

Saimnieks tagad redz kur nams,
Kur tas piens ir pārdodams.
Saimnieks pienu dabūjis,
Ļoti priecīgs palicis.

1. ģimn. klase.

Apakšzemes ceļš.

Apakšzemes ceļi ir atrodami tikai lielās pilsētās. Montreāla ir vislielākā pilsēta Kanādā, un beidzot tai arī ir savs apakšzemes ceļš. Montreālai ir vismodernākais apakšzemes ceļš. Vagoniem ir gumijas riteņi, ne dzelzs, tā kā agrāk būvētiem apakšzemes ceļiem. Mūsu apakšzemes ceļa vagoni izskatās vairāk tā kā autobuss. Agrāk tie izskatījās kā vilciena vagoni. Montreālas apakšzemes ceļā braukšana ir tā kā ar "Cadillac." Pirmajās dienās tas bija pārslogots, jo daudzi cilvēki gribēja to redzēt.

Ceru, ka arī man radīsies iespēja braukt apakšzemes vilcienā.

Vincents Dindzāns
7. klases skolnieks.

Mani draugi.

Cik tālu es savā īsajā mūžā atceros, mani labākie draugi ir vienmēr bijuši suni. Tie nekad nerunā pretīm, nestrīdās un vienmēr tic. Ja vienreiz labi iepazīstās ar suni, tad viņš paliek par mūžīgu draugu. Ja suni kādreiz apvaino, tad var atkal ar viņu sadraudzēties ar kādu gārdu kumosu.

Suni, ko es esmu sastapis, ir bijuši tikpat dažādi izskatā un raksturā, kā viņu vārdi. Viņi ir bijuši visādās krāsās, izņemot zilu, melnu un zaļu.

Pirmo suni, ar ko es tuvu iepazīnos četru gadu vecumā, mēs nosaucām par "Paniņu suni", jo viņš uzlaizīja paniņas, ko es biju izlējis. Ap šo pašu laiku es iepazīnos ar "Makaronu suni". Es viņu tā saucu, jo viņam bija balti plankumi uz citādi melnās ādas, un vecāki zēni man stāstīja, ka tas esot tādēļ, ka viņš bija ēdis par daudz makaronus. Taniņ laikā es tam vēl ticēju.

Pēc šiem pirmiem diviem paziņām, mani draugi man bija lielā vairumā. Tie, kas man visvairāk stāv prātā, ir "Nero - metālu no Toronto, Mandī - pie Bostonas jūrmalas, Džeks un Džerī - divi farmas suni pie Braitonas, Mokka un Bleki - Montreālā. Vēl ir bijuši citi suni citās vietās, bet visus nevaru pieminēt.

Suni ir labi draugi!

Uģis Bickis
2. ģimn. klasē.

Latviešu dienas.

Pavasara skaistajā laikā brīvās pasaules latvieši pulcēsies latviešu dienās Montreālā. Latviešu dienās mūsu tauta atjaunos savas kultūras saites. Tautas dejās un dziedātāju balsis izteiksies mūsu senais latviešu gars.

Latvieši ilgojas redzēt savu teātri, dzirdēt savu dziesmu skaņas un vērot savas skaistās tautas dejas. Rakstnieku rītā jaunās un vecākās paaudzes rakstnieki lasīs savus darbus un dzejas. Arī gleznu izstādē mākslinieku darbi iepriecinās latviešu sirdis.

Un šinīs dienās saulē spoži mirdzēs latviešu gars!

Juris Ķipēns
2. ģimn. klasē.

Vasaras prieki.

Krāsainas puķes zied,
Priecīgie putni dzied;
Tie paziņo cilvēkiem vasaru
Ar viņas prieku garu.

Ūdens straumē noskrien,
Straumi zaļis veikli pārskrien.
Gaiss pļavās ir svaigs,
Kukaiņu troksnis- maigs.

Es, - saule zilās debesīs, -
Tur augšā, kur blāzma uzausīs,
Sūtu manus karstos starus
Lai cilvēkiem dotu priekus garus.

Maija Opolnieks
3. gimn. klasē.

Dzīve.

Dzīve ir kā upe
Un cilvēki kā balķi, kas peld ar upes straumi.
Daži sapuvuši. -

Cilvēks ir kā koks, -
Un, kad viņš nomirst, ir tā kā nocirsts
Un peld pa upi.

Nocirsts un nopeldējis, viņš nonāk pie
Zāģētavas,
Kur viņš tiek sacirsts gabalos un
Iztaisīts par papīra engeli.

Kārlis Mieziš
1. gimn. klasē.

Fakti un nostāsti par čūskām.

Ļoti maz cilvēku zina kaut ko par čūskām un pētījumi par tām ir samērā jauns zinātnes lauks. Bailes ir savienotas ar jēdzienu par čūskām un daudziem cilvēkiem vienīgā labā čūska ir beigta čūska. Daudzi cilvēki nonāvē čūskas, jo viņi nepazīst tās. Tādēļ, ka čūskas ir savādākas un neparastākas kā pārējie rāpuļi, ir daudzi nepareizi ticējumi un nostāsti par tām. Es tagad pastāstīšu dažus no tiem. Es esmu izmeklējusi tos nostāstus, kas man likās interesantākie un kas man vislabāk patika.

Nostāstā par māti čūsku ir ticējums, ka čūska var norīt viņas bērņus, lai tos pasargātu no briesmām. Šis ticējums droši vien cēlās no fakta, ka dažas čūskas ēd citu čūsku sugu bērņus. Čūskas mazuli varētu paši briesmām izbēgt, ja piedzimstot pilnīgi attīstījušies. Ir mullīgi šim nostāstam ticēt, jo kura čūska, ja ir briesmas tuvu, vispirms apstāsies un norīs savus mazulus un tad tikai bēgs? Vai gan čūska neskries, cik ātri vien varēs prom no briesmām? Protams, ka viņa tā darīs. Ja viņa tā nedarītu, tad būtu ļoti daudz beigtu čūsku māšu un viņas mazulu.

Vēl viens ļoti nepareizs nostāsts ir par piena čūsku, kas slaucot govīm pienu. Čūskas nevar sūkt, un, ja viņas iekostu govij, tad govij tas ļoti nepatīktu, jo čūskām ir ļoti asi zobi. Tās "piena čūskas", kas dzīvo ap farmām Ziemeļamerikā, īstenībā ēd tikai peles un žurkas.

Ticējums, ka čūska var iekost vai iedzelt ar mēli, arī ir ļoti nepareizs. Čūskas, tāpat kā visi pārējie rāpuļi, kož ar zobiem. Indīgām čūskām augšžoklī ir divi indes zobi.

Ka čūskas var likt sastingt un palikt uz vietas savam laupījumam un pat cilvēkam, ja viņa skatās tieši acīs ar nekustīgu skatienu, arī nav patiesība. Čūskai nav kustināmi acu plaksti, tādēļ skatiens liekas stings un tā arī cēlies šis aplamais ticējums.

Pēc visa tā, ko esmu pastāstījusi, ceru, ka jūs tagad neticēsiet tām pasakām un māņiem, ko jums citi ir stāstījuši. Es arī ceru, ka jūs nenonāvēsiet katru čūsku, ko jūs redzēsiet, nezinādami vai tā ir indīgā vai ne, un es nedomāju, ka jūs saptapsiet indīgu čūsku Kvebekā. Bīstami jau būtu Ontario dienvidi, bet, ja jūs tur nebrauciet ciemos, tad jums nav par ko uztraukties.

Ināra Palieps
3. ģimn. klasē.

Čikāgas Pieciši.

Pirms vairākiem gadiem, klausoties Čikāgas Piecišu pirmo plati, iepazinos ar viņu mūziku. Toreiz tā man ne sevišķi patika. Vēlāk radās izdevība klausīties viņu pārējās plates. Pirmā plate bija vairāk veltīta dziesmām, kur vārdu saprāšana ir svarīga. Sekojošās platēs parādījās vairāk melodijas un humoristiskās dziesmas. Šis mūzikas veids man patika.

Redzot Piecišus uz skatuves, viņu izpildījums bija daudz saprotamāks. Pieciši savas programmas humora daļā tēlo veco un jauno paudzi šodien. Viņi izsmej nelatvisko valodu, kā arī tagadējo tendenci mūzikā. It sevišķi tas parādās "amerikāņu un latviešu potpurijos." Tas publikā rada lielu jautrību.

Pieciši ir atraduši patīkamu vidus ceļu starp tradicionālo latviešu mūziku un moderno. Tāpēc Čikāgas Pieciši patīk kā veciem tā jauniem.

Ingrīda Deksnis
2. ģimn. klasē.

Latviešu anekdotes.

4. Dabas mācības stundā skolotājs jautā skolēniem: "Kā var kustoņa gaļu visilgāk uzglabāt svaigu?"
Skolēns: "Ja pašu kustoņi atstāj dzīvu."
5. Skolotājs jautā skolniekam: "Kāpēc jūrā ūdens sāļš?"
Skolēns: "Tāpēc, ka tur silķes dzīvo."
6. Skolotājs: "Kāpēc dzērve stāv uz vienas kājas?"
Skolēns: "Ja viņa paceltu arī otru kāju, tad nokristu."

-8-

Diena Tērvetē.

Sēdēju pie loga, ārpus kuŗa lija silts pavasara lietņš. Manas domas devās atpakaļ uz skaisti pavadīto laiku Tērvetes vasaras nometnē ar visiem latviešu bērniem un jauniešiem. Tagad man ļoti pietrūkst tās prieku pilnās stundas ar mazajiem bērniem, kuŗus vadīju nometnē.

Katru rītu, kad saulīte uzlēca, mazajiem jau bija acis plaši vaļā. Pēc tam varēja dzirdēt, kā mazās pēdiņas tecēja pa auksto koka grīdu. Blakus istabā klusi sačukstējās sīkas balstīņas, kuŗas pārrunāja pagājušās dienas notikumus. Astonos, kad cēla visus augšā, no visām malām atskanēja skaļu balsu klaigas. Visas durvis atvērās, bērni skrēja laukā un ātri sastājās rindā rīta vingrošanai.

Pēc vingrošanas visi paņēra savas bļodiņas, ziepes un dvieļus un devās pluncāties. Kad visas mutītes un rociņas bija baltas, tad gājam uz virtuvi brokastīs. Ātri vien tika iztīrītas putras bļodiņas un drīz vien visi aizskrēja sagaidīt maiznieku, kuŗš parasti višādus gārdumus atveda.

Kad gultas bija uztaisītas un istabas spīdēja, tad sākās nodarbības. Tās bija vai nu spēles, sports, vai dziedāšana. Visi vienmēr bija ļoti jautri un gatavi uz visu. Pēc nodarbībām visi skrēja uz upi peldēties līdz pusdienām.

Pusdienas visi ātri apēda un tad apsēdās ēnā aizrakstīt vēstules māmiņai un tētim. Vēstulēs varēja pastāstīt jaunumus, apsūdzēt vadītājas, vai arī pasūtīt ko garšīgu uz nākošo nedēļu.

Pēc pusdienas atpūtas visi atkal steidzās uz pēcpusdienas nodarbībām. Launagā visi dzēra pienu un ēda kādu kūciņu. Pēc launaga bija atkal nodarbības. Pirms vakariņām bērni aiztecēja uz upi vēl reizi atsvaidzināties.

Vakariņu laiks pienāca ātri un bērni izsalkuši dūšīgi ēda.

Gandrīz katru vakaru bija liela volejbola spēle starp vadītājiem un nometnes komandu. Uz šo notikumu pulcējās visi un applaudēja katrs savai komandai.

Drīz vien pienāca tūnsa un mazgāšanās laiks. Bērni, visi noguruši, lēni nomazgājās un taisījās uz gulēt iešanu. Desmitos visiem bija jābūt gultās un tad man katrai istabai bija jālasa pasakas. Līdz ar pasakas beigām visi bija jau nolūzusi un iekri-
tuši ciešā miegā.

Tā viena diena atkal bija priekos pavadīta un kamēr visi maziē sapņoja par nākošo dienu, vecākie gatavojās uz vakara pastaigu.

Piepeši es uzmodos, kad māte iesaucās: " Vai atkal šovasar brauksi uz nometni?" Tur viņai nebija divas reizes ko jautāt. Vasara nebūtu vasara, ja daļu no tās nevarētu pavadīt Tērvetē!

Daina Lukstiņš
2. ģimn. klasē.

Ziloni.

Ziloni,
Ar līkiem ilknjiem
Kā turku zobeniem
Traucas uz priekšu.
Angļu majori
Ar ūsām un tropu cepurēm
Tīklos tos gūsta.
Bet no malas
No tumšām ēnām,
No dziļiem džungļiem
Nāk dzelten-melni, dzelten-melni,
Tīģeri.
Un tad zem ziloņu smagajām kājām
Krīt angļi.
Un blakus tiem
Tīģeri.
Bet jaunie ziloni
Raustās ķēdēs
Uz mūžību.

Juris Steprāns
1. ģimn. klasē.

Latviešu skolu beidzot.

Pēc divām nedēļām, mēs ģimnāzisti izbeigsim latviešu skolas gaitas. Ja mēs gribēsim uzturēt mūsu latviešu valodu, mums būs jāpiedalās latviešu sabiedrībā. Šeit Montreālā jauniešiem ir deju grupa "Ačkups." "Ačkupā" jaunākā paaudze satiekas katru svētdienas vakaru un mēs dancojam latviešu tautas deju un dziedam latviešu tautas dziesmas. Man liekas, ka visiem jauniešiem, kas gribētu uzturēt savu latviskumu, būtu jāiestājas "Ačkupā", jo šī ir vienīgā organizācija, kas mūs interesē. Kad mēs būsim universitātē, tad varēsim iestāties korporācijā. Līdz tam laikam nekādas citas jauniešu organizācijas Montreālā nav.

Es domāju, ka visiem jauniešiem interesē teātris, vismaz mazliet. Ja vecāki iet uz teātri, tad bērnus varētu ņemt līdzi. Šinī veidā vecāki bērnus pieradinātu pie latviešu sabiedrības un latviešu valodas.

Maijā mums būs latviešu dienas Expo. Šinīs dienās latvieši no visas Ziemeļ-Amerikas ceļos uz Montreālu. Mums būs koži, koncerti un balles. Bet vissvarīgākais būs tautas deju dejuošana Expo laukumā. Šeit dejos latviešu skola un "Ačkups"! Šinī veidā arī mēs jaunieši piedalāmies latviešu trimdas dzīvē.

Šinīs teikumos es mēģināju pateikt; ko es domāju, ko jaunieši varētu darīt, lai mēs uzturētu mūsu latvisko garu.

Dzintars Tomsons
3. ģimn. klasē.

Redaktors: Ināra Palieps

Izdevējs: Latviešu skola Montreālā

Vāks: Nikolajs Garais

Korektūra: Elza Rudzīte.